

Arrest

nr. 251 641 van 25 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat W. DE MULDER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.]

Voornaam: [K.]

Geboortedatum: [...]1988

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoeker op:

"Schending van artikel 3 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen".

Hij betoogt als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij in Italië in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning om ernstige humanitaire redenen. Zodoende is het voor hem dan ook werkelijk onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verwerende partij heeft de verplichting om, alvorens een beslissing te nemen, na te gaan hoe de situatie van de betrokkene is. Doch, door dit niet te doen, schendt de beslissing van de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing maakt dan ook manifest een schending uit van artikel 3 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijzen op de formele motiveringsplicht die moet worden nageleefd. De bestreden beslissing voldoet hieraan vermits ze duidelijk de juridische en feitelijke motieven bevat waarop ze steunt. Waar verzoeker opwerpt dat hij de bestreden beslissing ten onrechte krijgt en uitlegt waarom, geeft hij inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker *“het bevel gegeven [wordt] het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,*
- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (...).”

2.4. De bestreden beslissing verplicht verzoeker dus niet om terug te keren naar zijn land van herkomst waaraan hij in zijn verzoekschrift een schending van artikel 3 van het EVRM koppelt. Het staat verzoeker vrij om terug te keren naar Italië dat hem een verblijfsvergunning om humanitaire redenen heeft uitgereikt. Voor zover verzoeker door stuk 3 toe te voegen aan het verzoekschrift wenst aan te tonen dat hij slechts een Italiaanse verblijfsvergunning geldig tot oktober 2018 heeft en dus niet naar dat land kan terugkeren, wijst de Raad erop dat hij niet aantoonde dat hij deze vergunning die werd uitgereikt om *“motivi umanitari”* niet kan laten verlengen door de Italiaanse autoriteiten. Dit stuk toont ook niet aan dat verzoeker niet kan terugkeren naar Nigeria om redenen die verband houden met artikel 3 van het EVRM. Blijkens zijn gehoor door de politie op 31 oktober 2020, waarvan het verslag in het administratief dossier zit, had verzoeker ook niets vermeld dat een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoeker de verplichting ziet voor de verwerende partij om *“na te gaan hoe de situatie van betrokkene is”* en welk voordeel hij daaruit had kunnen halen. Verzoeker zet het ook niet zelf concreet uiteen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op:

“b) Schending van artikel 8 EVRM, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.

Hij betoogt als volgt:

“Verzoeker wenst hierbij te verwijzen naar artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt:

Recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Centraal in de rechtspraak van het EHRM op basis van artikel 8 EVRM is “familieleven”. Het is belangrijk voor ogen te houden dat het Hof een autonome interpretatie aan het familieleven geeft. Dit begrip heeft doorheen de jaren een ontwikkeling doorgemaakt. Door de bestreden beslissing wordt hij

danig gehinderd in zijn recht op gezinsleven en zijn recht op privé-leven, omdat hij het normaal samenleven met zijn zus, haar echtgenoot en hun kinderen, die allen de Belgische hebben, waar hij mee samenwoont, niet kan verderzetten indien de bestreden beslissing worden uitgevoerd.

Verzoeker wenst dan ook te verwijzen naar artikel 8 EVRM. Hij benadrukt dat er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van zijn recht op privé-leven, familie- en gezinsleven dan voorzover bij wet voorzien en volgens de voorwaarden zoals vervat in artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft nood aan de opvang die zijn zus en haar echtgenoot voor verzoeker bieden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (bevel om het grondgebied te verlaten) dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM alsook de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding- Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij danig wordt gehinderd in zijn recht op een gezins- en privéleven, omdat hij het normaal samenleven met zijn zus, haar echtgenoot en hun kinderen, die allen "de Belgische (sic)" hebben en met wie hij samenwoont, niet kan verderzetten indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd.

2.7. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke gezinsbanden tussen een meerderjarige broer en diens meerderjarige zus overstijgt.

2.8. In casu toont verzoeker dit niet concreet aan. Hij voert een voornamelijk theoretisch betoog inzake artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont zelfs niet met een begin van bewijs aan dat hij op hetzelfde adres als zijn zus en haar gezin woont. Stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een document inzake de samenstelling van gezin van A.B.U., waarop haar echtgenoot en haar kinderen zijn vermeld. Verzoeker figureert niet in dit document. Verzoeker is een gezonde jonge man van 31 jaar op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen wordt. Hij brengt immers niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van medische problemen. Hij voert thans ook niet aan dat het anders zou zijn. De blote bewering dat hij nood heeft aan opvang en dat hij deze heeft gevonden bij zijn zus alsook zijn overtuiging dat hij met zijn zus en haar familieleden een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, volstaat te dezen niet. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien verzoeker tijdens zijn gehoor door de politie op 31 oktober 2020 ondanks de vraag of er elementen waren die hij kenbaar wilde maken betreffende een familie- en gezinsleven, niet verwees naar zijn zus. Evenmin toont verzoeker aan dat de situatie valt onder de noemer van een beschermenswaardig privéleven in de zin van voormeld verdragsartikel.

2.9. De verwerende partij kan er dan ook niet van worden beticht onzorgvuldig onderzoek te hebben gedaan naar verzoekers familie- of privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

2.10. De aangevoerde schending van “*de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen*” wordt niet nader toegelicht zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA